

Slava generației finale

Marti, 15 martie 2005

Gili Cârstea

Deși solia neprihănită a lui Hristos prezentată în perioada 1888 nu a fost decât "începutul luminii îngerului" a cărui slavă urma să clarifice gravele neînțelegeri pe care poporul ales le avea despre caracterul lui Dumnezeu în procedura Sa cu păcatul și păcătoșii, în ea au fost implantate concepte cheie ale încheierii soliei:

- S-au pus bazele înțelegerii corecte asupra naturii umane a lui Hristos.
- A fost înțeles "scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice" de a locui în ființele create.
- Ziua ispășirii finale și ștergerea păcatelor credincioșilor din ultima generație au fost așezate la locul lor în cadrul doctrinei sanctuarului.
- Dar cel mai neobservat concept al soliei, și care a prelungit nepermis de mult încheierea lucrării, a fost acela că Hristos a venit să-i facă pe oameni neprihăniți prin descoperirea caracterului lui Dumnezeu.

Asemenea perle presărate prin tot Spiritul Profeției au rămas ascunse, fiind socotite irelevante pentru câteva generații, a căror singură preocupare era obținerea unui statut juridic favorabil la judecată. Obsesia instinctivă pentru salvarea sufletului ne-a făcut să ne concentrăm asupra îndreptării prin credință, pierzând astfel din vedere că solia era despre neprihănită a lui Hristos – caracterul lui Dumnezeu – în legătură cu legea. Nu ni s-a părut importantă atenționarea că "Hristos a înălțat caracterul lui Dumnezeu, atribuindu-i lauda și realizarea întregului scop al misiunii Sale pe pământ – să-i facă pe oameni drepiți prin descoperirea lui Dumnezeu" (ST 20 ian 1890).

Paragraful următor se încadrează și el în aceeași categorie:

"Adam și Eva au ascultat vocea ispititorului și au păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Lumina, hainele inocenței cerești, s-au depărtat de la aceste suflete încercate și amăgite, și despărțindu-se de hainele inocenței ei au îmbrăcat hainele întunecate ale necunoașterii lui Dumnezeu. Lumina clară și desăvârșită care îi înconjurase până atunci luminase orice lucru de care se apropiau, dar lipsiți de acea lumină cerească, urmașii lui Adam nu au mai putut să sesizeze caracterul lui Dumnezeu în lucrările creației. Astfel, după cădere, natura nu a mai

putut fi învățătorul omului. Pentru ca lumea să nu rămână în întuneric, în noapte spirituală veșnică, Dumnezeu naturii a trebuit să ia legătura cu omul prin Isus Hristos. Fiul lui Dumnezeu s-a prezentat lumii ca o descoperire a Tatălui. El era 'adevărata lumină care luminează pe orice om venind în lume'" (HL 289).

Atâta timp cât Adam a fost părtaș de natură divină, el avea capacitatea să înțeleagă și să aprecieze caracterul divin. Odată produsă despărțirea, mintea lui a devenit un laborator pentru experimentele lui Satana. De acum, caracterul lui Dumnezeu era descris pentru el de perversiunile lui Satana. Omul s-a ascuns de Dumnezeu, plin de teamă. Mai târziu, la teamă s-a adăugat ura. Aceasta a culminat în uciderea oricui amintea de neprihănirea lui Hristos, care era o descoperire a caracterului lui Dumnezeu. De la Abel la Zaharia, omenirea a încercat să spulbere orice urmă de lumină despre adevărata față a lui Dumnezeu. Când bezna era profundă, a venit un Om să "strice" lucrările diavolului prin descoperirea caracterului lui Dumnezeu. Acesta a fost "scopul misiunii Sale."

Ce alt scop ar putea avea rămășița poporului lui Dumnezeu, într-o lume în care perversiunile moderne sunt gata să prezinte omenirii, "cu o singură voce," un hristos ecumenic de sinteză, alcătuit din puzderia de idoli ai religiilor lumii? Ce strategie globală ar putea îmbrățișa îngerul bisericii Laodicea, deși ni s-a spus cât de clar se putea că "ultima solie de har va fi o descoperire a dragostei Sale"?

Toți cei care vor avea "creința lui Isus" vor fi animați de aceeași viziune: Descoperirea caracterului lui Dumnezeu și demascarea caracterului lui Satana, care s-a "așezat în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu."

Aceasta va fi slava generației finale.